

ученикъ на даскалъ Ботя отъ Калоферското училище и му разказалъ за странния гостъ, който се билъ препоръчалъ за търговецъ на тютюни, ималъ дюкянъ и ортакъ. Въ Гюргево щѣлъ да заминава за Енидже да купува тютюни, държалъ стаята си заключена, а тескере все обещаваъ да даде, а не му го даваъ.

Казанлъшевъ се усъмнилъ да не би да е нѣкой шпионинъ и отишелъ при него да иска тескерето му.

Непознатиятъ започналъ да му обяснява, че дошелъ за малко време, ималъ редовенъ документъ, но чакалъ другарьтъ си търговецъ, да му донесе пари и тескерето. Казваъ се търговецътъ Василь Сжбевъ отъ Калоферъ и се занимаваъ съ търговия и гайтанджилъкъ.

Казанлъшевъ, който билъ отъ Калоферъ, останалъ изненаданъ и смутенъ, защото такъвъ търговецъ въ Калоферъ нѣмало. Той познаваъ всички търговци.

Смущението било голѣмо. Никола настойчиво искалъ:

— Ще потрета, господине! Дайте си тескерето и си кажете името. Ако ли, не ще видишь . . .

Смутениятъ търговецъ се изпрѣчилъ предъ него, хваналъ му рждетъ, проговорилъ:

— Братко, българинъ съмъ! По народа съмъ тръгналъ, за него страдамъ . . .